

*Robinovi,
děkuji za jiskru, co zapálila oheň...*

Pečet' krve

Ivana Gašparíková

obálka: Jiří Dvorský

ilustrace: Ing. Milan Klapka, Ph.D.

redakce: Ing. Ivo Dienelt, Jakub Drkal

sazba a grafická úprava: Jakub Drkal

ISBN: 978-80-909489-1-4

*Před tváří starobyklých sil a pod pohledem hvězd, jež
pamatují první úsvit světa, skládám přísahu vázanou
krví.*

Před čtyřiceti lety

V chatě panovalo ticho, pouze v krbu praskal a dohořival oheň. Téměř vyhořelé polínko, pod nímž zlověstně pomrkávaly řeřavé uhlíky, zalévalo skromnou místnost slabým světlem. Roztřesená ruka právě odklepla popel z cigarety rovnou na podlahu. Cigaretový dým obklopoval dřevěnou postýlku, ve které spalo sotva tříměsíční dítě, tvář klidnou, dech pravidelný. Žena nespouštěla ručně vyřezávanou kolébku z očí.

Poleno v krbu náhle puklo a místnost se na pár chvil roztančila v záři jisker.

Žena se zhluboka nadechla. Nervozitou si začala okusovat palec. Prsty měla zdevastované a z nehtů zůstaly jen zkrvavené pozůstatky. Zasykla, když se kousla do živého masa třesoucí se ruky. I její tvář, před pár měsíci ještě zdravě růžová a usměvavá, dnes nesla mrtvolně šedou barvu. Hluboké kruhy pod otupělými očima značily nespočet bezesných nocí, zatímco hnědé, špinou a mastnotou splepené vlasy svědčily o dlouhodobém zanedbávání. Plazily se po ramenou jako tlustí, znetvoření hadi. První slzy jí stekly na líce.

Už nezbýval čas.

Nemotorně se zvedla ze židle, která hlučně a nesouhlasně zavržala, zatímco se žena snažila získat stabilitu.

Klopýtla a šlápla přímo do kaluže temné krve, která se již na podlaze srážela a vytvářela nechutnou břečku. Při dalším kroku se ozvalo nepříjemné mlasknutí a bota za sebou na dřevěných prknech zanechala krvavý otisk.

Nedbala na to, neohlížela se. S posledními zbytky sil popadla spícího chlapečka a přitiskla si jej na prsa. Na pleteném svetru stále zůstávaly zbytky krve jejího manžela, který bez hnutí ležel na podlaze. Tělu mezi dveřmi nevěnovala víc než letmý pohled. Lebku měl v oblasti temene proraženou a kolem jeho hlavy se mezitím na zemi vytvořila ohyzdná koruna z krve, úlomků kostí a mozkové hmoty. Bizarní podívaná jí dávala jasně najevo, že není cesty zpět. Nemůže přestat.

Zašla už příliš daleko.

Chlad nočního vzduchu jí naplnil plíce, opřel se do ní a nutil ji ke stále rychlejší chůzi. A tak šla. Ne, vyběhla z chalupy křečovitě svírajíc svého syna v náručí. Kroky v mokré lesní půdě byly tlumené, ale matčin zběsilý sípavý dech chlapce probudil. Malé, buclaté ručičky rozespale zachytily tvrdý splenec jejích vlasů. Hlavička se přitiskla k jejímu hrudníku, ústa hledala bradavku, ale našla jen látku nasáklou krví. Malé rtíky se marně otíraly o svetr a jazyk olizoval otcovu krev. Pak se tvářička odklonila a zkřivila se s prvními náznaky hladového pláče.

Tmou se rozezněl žalostný a pronikavý dětský nářek. Odrážel se od tlustých kmenů starých stromů a s ozvěnou se nesl do dálky. Žena přidala do kroku, běžela nyní tryskem téměř na pokraji svých možností. V zoufalství dítě odtáhla od těla na délku paží. Nedívala se na něj, nemohla. Hrdlo se jí svíralo úzkostí, ale znovu k sobě nedokázala chlapečka přivinout. Na pokraji sil konečně zastavila a bez dechu ho položila na velkou kamennou desku uprostřed lesa. Spěšně ustoupila o pár kroků vzad. Nedokázala spustit oči z křičícího chlapce, mlátícího nohama a rukama

kolem sebe. Brada se jí roztrásla a tělo se nahnulo kupředu, jako by ji k němu táhla neviditelná nit. Ještě stále by mohla syna vzít a utéct pryč, ven z lesa. Ještě stále by to mohla udělat.

Otočila se zády ke kameni. Nohy měla vratké a hlava se jí točila vyčerpáním. Belhala se dál od dítěte, které tam zanechala. Každý její krok byl doprovázen prosebným pláčem, který ji řezal do duše jako břitva. Po pár metrech padla na kolena. Pára jí šla od úst, jak ze sebe vydechovala teplý vzduch, ale do plic nedokázala žádný nabrat. S hlavou skloněnou k zemi si všimla mlhy, která se k ní pomalu a nenápadně plazila. Jemné smetanové chomáčky se po zemi přelévaly a obklopovaly ji jako studené prsty. S mlhou přišlo i něco jiného. Přízračného. Žena se roztrásla hrůzou.

„Já ho přinesla... přinesla jsem ho... Je váš,“ zasýpala a bezvládně se zhroutila na spadané jehličí. Zakryla si uši, aby již dále neslyšela žalostné volání svého syna. Mlha zahalila její zhroucené tělo a žena se přestala třást. Ten mlžný opar ji objímal a pomáhal jí vstát. Podpíral ji a vedl zpět ke kojenci, krok za krokem. Dětský křik zesílil natolik, že nemluvněti začaly vynechávat hlasivky. Když spatřil svou matku, vztáhl po ní své malé ručičky a chtěl zpět do její teplé náruče. Ale ona jen netečně stála obklopená stříbrným oblakem, jako by ho neviděla.

„Je tady. Vezměte si ho. Já to nemůžu udělat, nedokážu to,“ sténala a svět kolem ní se hroutil. Mlha se jako na popud přimkla k jejímu tělu a žena bolestně vykřikla.

„Dobře, dobře. Dobře! Udělám to“ souhlasila. Hrdlo se jí stáhlo odporem. Natáhla ruce. Dítě dál

ochraptěle naříkalo. A tak svého syna znovu vzala do náruče a pohoupala. Přitulil se k ní, teplý, živý, a najednou klidný. Nárek ustal. Mlha poodstoupila od dvojice, jako by je pozorovala.

„Neboj se, už se neboj,“ špitla a znovu jej položila na kamenný oltář. Jako ve snu se sehnula k hromádce kamení. Zavřela oči a s obličejem zkřiveným hrůzou a bolestí udeřila.

Zůstalo jen tíživé ticho.

Současnost

Hustě přšelo. Zdálo se, že těžké kapky vody se chvílemi mění v silná, neprostupná lana padající z tmavě šedé oblohy. Rozednívalo se, ale skrz temná mračna nemělo slunce sebemenší šanci proniknout, a tak jen slabě prosvětlovalo kontury nebeské klenby.

Děšť bičoval neúprosně vše, co se mu postavilo do cesty. V bahnitě půdě čerstvě zoraného pole vytvářel série mělkých kaluží. Netrvalo dlouho a z louží se stávaly hlubší vodní plochy. Průtrž byla tak silná, že voda, kterou země už dál nedokázala vsakovat, začala nebezpečně zalévat rty a obepínat nos na tváři dívky, která ležela v brázdě obličejem k zemi.

Jakmile jí voda naplnila nos a ucpala jej, dívka zprudka zakašlala, vyprskla vodu a zhluboka se nadechla. Posadila se a propadla dusivému záchvatu kašle znásobenému strachem a bolestí. Každý záskub v hrudi byl jako boj o další vteřinu. Postavila se na nohy, připravená k útěku. Svaly měla napjaté k prasknutí, každý krok bodal v podbřišku a bolest stoupala páteří vzhůru poháněná nepředstavitelným děsem, který v ní pulsoval jako jed nahoru a dolů. Pohled jí sklouzl k lesu.

Začala křičet.

V hrdle jí pálilo, divoce vytřeštěné oči těkavě hleděly mezi statné kmeny borovic, které tam stály bezmála tři stovky let. Křičela ze všech sil tak dlouho, až jí nakonec došel dech. Její hlas se nesl mezi stromy, pod větvemi a kapradím i tam, kde pod mechem spalo zlo, probouzející se blízkou hrůzou

a strachem. A ona strach měla. Cítila, jak se jí lepí na tělo, jak prostupuje kůží dovnitř, otravuje krev, kroutí útroby a svírá její mysl v nekonečné křeči.

Děšť ustal, ale poryv větru jí pronikl hluboko do vlasů, jako kdyby na ni hvozd zakřičel děsivou výhrůžku. Zatrnulo v ní a otřásla se chladem. Kolena se jí skoro podlomila a srdce na vteřinu zpomalilo tep. Mezi stromy se něco pohnulo.

Nejprve to byl jen nezřetelný stín. A pak zahlédla rudý záblesk. Zajíkla se a svezla se do bláta. Sledovalo ji to. Zíralo to na ni. Vábilo nadpozemskou silou, jako by kořeny dosahovaly až k jejím nohám a táhly ji zpět. Lezla po čtyřech a odírala si dlaně o ostré zbytky suchých rostlin.

Ta stvůra mezi stromy se přikrčila a rozpažila dlouhé končetiny, jako by ji vítala. Dívka opět pocítila bolestivý tlak v podbřišku. Vystřeloval kolem žeber, pulzoval celým tělem a drtil poslední zbytky jejího já.

Slunce se však znenadání prodralo těžkým mrakem a žhavé letní paprsky dívku oslepily. Smrtící spojení, jež ji tolik přitahovalo zpět, zmizelo stejně náhle, jako když se přestříhne pupeční šňůra. Do hlavy se jí vrátil rozum.

Vzpomínky.

Kráčela lesem, smála se, ale nebyla sama. Její kroky doplňovala ozvěna jiných, stejně lehkých a bezstarostných, jako ty její. Vedle ní šla Jana, dívka se snědou tváří, ostrým nosem a tmavými hnědými očima. S hustými vlnitými vlasy, sčesanými na drobná ramena.

A pak ji k zemi přikovala jiná vzpomínka. Hnědé oči zapadlé hluboko v hlavě, krvavé kapky stékající přes špičku nosu. Janino zubožené mrtvé tělo... Dívka zaječela tehdy a vykřikla i teď.

Ona však dokázala uprchnout tomu nelidskému zlu. Vyběhla na tmou zalité pole, běžela ze všech svých sil a něco ji pronásledovalo.

A pak narazila v plném trysku do velkého kamene trčícího za poslední hradbou stromů. Byl to první dotek reality v podobě prudkého a drtivého nárazu. I přesto se plazila dál. V dešti, ve strachu a bolesti. Uvězněná na půli cesty mezi šílenstvím a peklem. Plazila se, prsty rozedřené, nehostinným světlem nového rána.

Alice. Jmenovala se Alice. Mladá žena se držela svého jména jako stébla trávy. Jmenovala se Alice. Soustředila se jen na to. Otočila se zády k lesu. Jmenují se Alice! Belhala se dál. Mířila k městu. Alice! A nebe se konečně rozjasňovalo a mraky se rozplývaly, jak se vzdalovala od toho prokletého místa. Už se dostala velmi daleko, a i přesto na ni děsivé vzpomínky neustále dotíraly a nedaly jí ani chvíli pokoj. ALICE!

Něco upoutalo její pozornost. Zaujatě popadla jeden z dlouhých pramenů svých vlasů a pak další a další. Škubala si kdysi krásné, dlouhé, hladké karamelové kadeře, z nichž nyní zůstaly pouze zacuchané, hrubé chomáče zplstnatělé špíny. Okolo ní poletovaly vytržené vlasy připomínající svou barvou padlý sníh.

„Takže pro mě nemůžete nic udělat? Ale já jsem na vás dostala doporučení od pana Mrázka! Na internetu jsem četla, že třeba vykuřování šalvějí pomáhá. Nebo co ty tibetské misky?“ Plavovlasá žena se nakláněla přes pult, div po něm nelezla. Ve vykulených očích se jí zračilo rozhořčení a zoufalství.

„Nedokážu vám pomoci.“ Prodavačka znovu zavrtěla hlavou. Rozpuštěné tmavé vlasy opisovaly ten odmítavý pohyb, jako by jejimu tvrzení chtěly dodat ještě větší důraz.

„Tak to jste jen obyčejná šarlatánka!“ Žena se stáhla z pultu a pěstí do něj nevědomky bouchla, až se miska s minerály otrásla a kameny poskočily. Tmavovlasá prodavačka pokrčila rameny. Už nějakou chvíli sledovala frustrovanou mladou ženu před sebou a stoprocentně věděla, že ji i přes její tvrzení žádný duch neuzurpuje. Její aura byla nedotčená, zato její duševní energie sejevila zcela vyčerpaná.

„Možná bych tu pro vás přeci jen něco měla.“ Údajná šarlatánka se otočila k polici za svými zády. Pozorně prohlížela různobarevné a všelijak veliké skleněné nádoby, pečlivě popsané a seřazené. Chvíli se nad něčím zamýšlela, a nakonec vytáhla dvě z nich. Zpod pultu vyndala hmoždír a smíchala dvě ingredience z nádob dohromady. Prostor mezi ženami naplnila zemitá vůně s ostrým čpavým příděchem. Tlouk mlel hrubou strukturu tmavých přísad na jemný prach. Zákaznice na to hleděla se značným odporem, ale i zájmem. Když prodavačka začala něco drmolit,

nervózně se ošila a doufala, že jsou tu opravdu sami a nikdo ji v této trapné situaci neuvidí.

Nakonec před ni prodavačka postavila ledabyle přehnutý papírový sáček.

„Až budete doma, přidejte do toho litr převařeně vychlazené vody. Pak si tím namažte čelo, hrudník, ruce a chodidla. Běžte brzy spat a ráno se umyjte studenou vodou. Je z toho trochu svinčík, ale pomůže vám to. A bude to za osm set padesát.“

„P-pardon? Já se tímhle mazat nebudu. O tomhle jsem nikde nečetla! Osm stovek za tohle bahno? To jako teda ne.“ Ženě se na tváři objevil arogantní vztekly výraz a poodstoupila krok dozadu.

„Zkusím tu šalvěj, ta prý pomáhá. Mamka ji má na zahradě, takže díky.“ Dveře od krámků bouchly a žena se s vrtěním hlavou rozešla ke svému vozu, který výstražně blikal na krajnici a brzdil na rušné ulici dopravu. Majitelka obchodu ještě přes výlohu zahlédla, jak se žena rozkřikla na modré auto, co na ní zatroubilo, když mu málem padla pod kola.

Povzdechla si. Opřela se lokty o prosklený pult a pravačkou hodila sáček do koše. Promnula si oko a přemýšlela. Lezlo jí na nervy čím dál víc, jak sem lidé chodili a dožadovali se pomoci. Ne, oni nežádali, ale rovnou jí diktovali pochybné rady, které si přečetli někde na internetu, co jim má poskytnout. A Walerie jim nedokázala vysvětlit, že to jejich problémy nevyřeší, protože to slyšet nechtěli. Pro ně byla jen obyčejná šarlatánka, co z nich tahá peníze.

Štělila pohledem do odpadkového koše, kde ležel hnědý sáček téměř zakrývající faktury, na které neměla peníze. Co nevidět bude muset znovu

změnit svůj obor. Nebo ho alespoň nějak přizpůsobit nové době. Zákazníci nejevili zájem o návštěvy krámků ani osobní výklady osudů z kávové sedliny nebo ruky tak jako dřív. Walerie sice tyhle amatérské berličky nepotřebovala, ale lidé to měli rádi. Chtěli všechno mystické, načichlé vonnými tyčinkami nebo doprovázené relaxační hudbou. S původní podstatou magie tohle divadýlko nemělo pranic společného. Jenže jí bylo jasné, že opravdové rituály by je vyděsily až do morku kostí.

Ale to dávno skončilo v propadlišti dějin, stejně jako její působení coby vědmy a bylinkářky. Nyní se bude muset přeorientovat na internet. Bude muset věstit po telefonu a zapisovat si data narození, aby mohla říkat zoufalcům, co chtějí slyšet. Byla z toho otrávená.

A pak stísněný obchod nesoucí její jméno zmizel. Stěny rozervaly silné a tmavé kmeny stromů, dřevěnou podlahu pokryla hlína a hnědé jehličí. Zvuky všedního světa utichly. Walerie najednou seděla na chladném plochem kameni. Rukávy blůzy s květinovým vzorem jí nasákly hustou, teplou krví. Dech se zastavil, oči přetáhla mléčně zabarvená blána a tělo se zkroutilo v agónii. Svezla se na záda a z otevřených úst neunikl ani hlásek, přestože se její svaly svíraly v mučivé křeči.

Do hlavy jí vnikl sled výjevů a zvuků. Obrazy vířily, stále dokola se objevovala tvář dívky, z jejíchž úst tryskalo namodralé světlo. Slyšela pláč dítěte a sledovala těžký kámen, jak drtí jeho lebku. Staré a uzlovité větve stromů se kroutily jako hadi a splétaly se do podoby děsivého těla s dlouhými končetinami. Z nastalé tmy zahořely

dva jasné, rudé body. Ty nelidské oči se upíraly na ni, byly plné nenávisti a krutý smích vycházející z děsivé tlamy pod nimi jí svíral žaludek a rval orgány z těla. Temnotu protнула všeobjímající bílá záře. Obklopovala ji jako mlha a drze se jí dostávala ústy, nosem, ušima i kůží do těla. Z mlhy se pak stala zářící vlákna, násilně propustující jejími tepnami a žilami. Řezala ji v hrdle a útrokách, zauzlovala střeva a protínala mozek.

Slyšela bolestné i slastné sténání mnoha mužů. Viděla jejich proplétající se nahá těla se svalnatými pažemi, štíhlými stehny a vyklenutými břichy. Těla byla znetvořená, plná šrámů a otevřených ran. Vytékala z nich krev a hnis a táhla se jako rudý koberec. Pokřivené postavy poté strnuly a padaly na zem jako mrtvé Jehličí. Rázem odhalily to, kolem čeho se otíraly a proplétaly. Waleriino srdce skoro přestalo bít. Všechna její životní energie se soustředila do sevřeného srdečního svalu.

Z masivního železného trůnu k ní vystřelila kostnatá ruka, obtažená sinalou kůží, a za ní se objevila bezzubá ústa. Mezi bezkrevnými rty za doprovodu sadistického jekotu kmítal dlouhý rozeklaný jazyk.

Walerie, ochromená hrůzou, se soustředila na vlastní tělo. Groteskní ruka se k ní stále natahovala, dlouhé prsty objímaly její hrdlo a řev sílil a přeskakoval do nesnesitelných frekvencí. Silný úder srdce jí připomínal výbuch supernovy. Její podstata vyhřezla zpět do reality s takovou silou, až se kráček otrásl v základech.

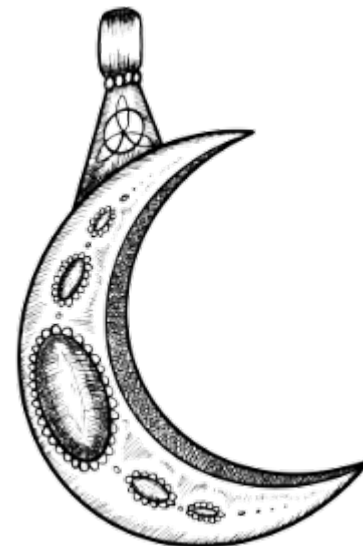
Nejdřív slyšela jen třeskot skla, pak ucítila štiplavý zápach aromatických bylin a koření, které se rozsypaly na podlahu. Mezi tím vším leží Walerie

lapající po dechu na odřených parketách. Viditelně se třese a krví podlitýma očima plnýma strachu téká kolem sebe. Tlak na hrudi nepolevuje, hrůza jí svírá útroby neměnnou silou. Její obavy se naplnily. Pevně svírá přívěsek ve tvaru půlměsíce a stříbrný řetěz se jí ostře zarývá do šíje.

Za několik málo minut se v různých koutech země rozezvučí pět mobilních telefonů, rozbuší pět srdcí a pět dlaní sevře pět identických stříbrných půlměsíců.

Sabat byl svolán po bezmála čtyřech stoletích. Těch několik málo minut servalo masky obyčejnosti a každodennosti z tváří pěti žen, jejichž mysl náhle zahltil ponurý obraz obřadního kamene a lesa plného pachu krve a smrti.

Nakonec Walerie vytáčí poslední číslo.

Mýdlová voda v lavóru byla načervenalá a sem tam na duhové pěně ulpěl i kus sražené černé krve. Oto Boudný se na ten výjev díval s nezvyklým opovržením. A přesto to byly jeho dlaně, ze kterých krev dostával s pomocí žlučového mýdla.

Potom ho čekalo očistit ještě všechny sečné zbraně. Jeho sluncem ošlehaný obličej se zachmuřil. Nad nosem mezi hustým obočím se mu vytvořila hluboká rýha, jakmile mu pohled padl na znesvěcené čepele loveckého nože a mačety. Na krvavých, zaschlých skvrnách už hodovaly mouchy.

Oto si promnul vousatou tvář a ponechal ji schovanou za mozolnatými prsty. Stále z nich cítil železitý pach. Měl pocit, že už je jeho nedílnou součástí. Nenáviděl to. Byl cítit jako řezník, protože poslední dobou se jeho paže koupaly v krvi téměř každý zatracený den.

Seděl nehybně na trojnožce, slyšel jen šplouchání vody, ptáky štěbetající ve slunném horkém dni a bzukot masařek. Zoufale se snažil vytěsnit z mysli nepříjemné zážitky minulé noci. Nedařilo se mu to. Nedokázal zapomenout na oči sourozenců hledících k hvězdnému nebi. Smrt v těch mladých tvářích zachytila děs a bolest takovým způsobem, že se výjev Otovi vryl hluboko do paměti.

Jejich těla byla ještě teplá, když je našel. Vzájemně propletené prsty teprve v důsledku nedávné smrti tuhly. Byli jako Jeniček a Mařenka, ale bez šťastného konce. Děti, sežrané do pasu, s vnitřnostmi vyhřezlými ven z útlých tělíček. Přišel pozdě!

Rezonoval v něm vztek. Všechno to byla jeho vina. *Přišel zatraceně pozdě!* Nechal se tou bestii svést ze stopy. Dopustil tuhle zbytečnou a nepřírozenou ztrátu dvou dětských životů. A nejen to. Způsobil tím nejnicivější bolest v srdcích jejich rodiny. Ta si bude stále pokládat ty hrůzné otázky, kdo a proč tohle jejich potomkům udělal. Jaký šílenec jim ublížil tak strašným způsobem? Žily ještě, když jejich těla hořela? Oto byl jediný, který by jim mohl říci pravdu. Mohl by jim vyprávět, že příšery existují nejen v příbězích. Mohl by jim vysvětlit, že jejich ostatky musel spálit, společně s tělem toho monstra, které je zabilo. On by mohl. Ale s tím by se nesrovnali. Sotva to dokázal on, který držel zbraň v ruce snad odjakživa.

„Večer mají prej přijít bouřky a kroupy. Asi budem muset ty rajčata přikrejt.“ Příjemný, klidný hlas se vkradl do Otovy vzpomínky na škvarící se vlasy na dětských lebkách. Stáhl ruku ze zpceného obličejce a podíval se neurčitě před sebe. V modrých vodnatých očích se objevilo znechucení.

„Jo. Postarám se o to,“ odpověděl ledabyle, plynule sáhl po loveckém noži a začal ho oplachovat v lavóru.

„Večer povezu ten obraz kupci, tak jsem ti nachystal do lednice čínu. Nevím, v kolik se stihnu vrátit, protože dálnice budou určitě zasekaný,“ mluvil dál příchozí. Jeho hlas byl vlídný, jako by se snažil vytrhnout Otu ze zajetí vlastní představitivosti.

Ota přestal umývat nůž a otočil se k Danielovi. Prohlížel si jeho chlapecky mladý ostře řezaný obličej s výrazně zelenýma očima, hledícima

přímo na něj. Daniel se soucitně usmál a v koutku se mu objevila vráska.

„Je ti dobře?“

Oto jen zavrtěl hlavou. Mohutná ramena se mu roztřásla pod nápořem pláče. Sklonil hlavu, aby se na Daniela nemusel dívat. Jeho přítel se však k němu sehnul a něžně ho hladil po zádech. Natočil k sobě tu bolestí staženou tvář. Oto sklíčeně zvedl zrak. Ve smaragdových očích našel přesně to, co potřeboval. Objal Daniela a těsně jej k sobě přivinul. Tiše plakal v jeho náručí s mokrým nožem stále sevřeným v ruce.

Byl rozkročený mezi dvěma světy. Na jedné straně stál Daniel. Klidný a rozvážný muž, otevírající mu nejen srdce, ale také svět, kde monstra a smrt neexistovala. Ale na druhé straně byl vázaný staletým rodinným posláním a povinnostmi jej ctít. Oto už neměl na světě nikoho jiného a bytostně se obával, že Daniela ztratí také. Ale on zůstával. Vzдал se svého jednoduchého života, aby tu byl pro něj. Oto to nechápal, ale byl vděčný. Miloval toho muže nadevše.

„Končím s tím,“ zašeptal mu do vlasů. Daniel se na něj překvapeně podíval. Po tváři mu přeběhla úleva a záchvěv naděje..